

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Tdo/20/2025
Identifikačné číslo spisu:	5117011116
Dátum vydania rozhodnutia:	24.06.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Paluda
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:5117011116.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Paludu a sudkýň JUDr. Dany Wänkeovej a JUDr. Beáty Javorkovej v trestnej veci obvineného H. S. pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 Trestného zákona a iné, na neverejnom zasadnutí konanom 24. júna 2025 v Bratislave, s následným verejným vyhlásením rozhodnutia, o dovolaní obvineného H. S. proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 5. novembra 2019, sp. zn. 1To/65/2019, takto

rozhodol:

I. Podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku vyslovuje, že rozsudkom Krajského súdu v Žiline z 5. novembra 2019, sp. zn. 1To/65/2019, bol z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku porušený zákon v ustanoveniach § 7b ods. 2 a § 34 ods. 4 Trestného zákona v neprospech obvineného H. S..

II. Podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušuje sa výrok o treste rozsudku Krajského súdu v Žiline z 5. novembra 2019, sp. zn. 1To/65/2019, ako aj ďalšie rozhodnutia na zrušený výrok rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

III. Podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku Krajskému súdu v Žiline sa prikazuje, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Odôvodnenie

I.
Konanie predchádzajúce dovolaniu

Rozsudkom Okresného súdu Žilina (ďalej aj „prvostupňový súd“ alebo „okresný súd“) z 2. mája 2019, sp. zn. 36T/97/2017, bol obvinený H. S. uznaný za vinného z prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 Trestného zákona, prečinu neoprávneného vyrobenia a používania platobného prostriedku, elektronických peňazí alebo inej platobnej karty podľa § 219 ods. 1 Trestného zákona a prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

v dobe od 14.30 hod. dňa 9. apríla 2017 do 02.00 hod. dňa 10. apríla 2017 v obci Y, na ul. Y, prešiel po príjazdovej ceste, prilahlom pozemku a zastrešenej časti terasy a následne vošiel cez neuzamknuté dvere do rodinného domu č. XXX/XX, kde v chodbovej časti domu z parapetnej dosky zobral pánsku čiernu koženú peňaženku, v ktorej bola finančná hotovosť 500,-€, občiansky preukaz, vodičský preukaz, preukaz poistenca VŠZP, rôzne zľavové a členské karty a platobná karta číslo XXXX XXXX XXXX XXXX, všetky doklady vystavené osobe H. X., nar. XX. H. XXXX v Ž., bytom Y. č. XXX/XX, Y, okres Žilina, a následne sa nechal vozidlom taxislužby J., s. r. o. osobným motorovým vozidlom ev. č. M. XXXGY odviezť do mesta Žilina, kde s použitím uvedenej platobnej karty vydané subjektom Slovenská sporiteľňa, a. s., k bankovému účtu číslo XXXXXXXXXX/0900 klientovi H. X., dňa 10.04.2017 na ul. D. D. v Ž. pri dome číslo XXXX, z tam umiestneného bankomatu (terminálu) po zadaní správneho PIN napísaného na zadnej strane plastovej platobnej karty, neoprávnene, bez vedomia jej držiteľa, vykonal v čase o 04:30:19 hod. výber sumy 20,- €, v čase o 04:31 hod. vykonal výber sumy 150,- €, v čase o 04:32:53 hod. vykonal výber sumy 150,- € a v čase o 04:34:26 hod. vykonal výber sumy 150,- €, čím H. X., nar. XX. H. XXXX v Ž., trvale bytom ul. Y. č. XXX/XX, Y, okres Žilina, spôsobil škodu vo výške najmenej 500,- € odcudzením pánskej koženej čiernej peňaženky s obsahom finančnej hotovosti a dokladov a vo výške 470,- € výberom finančných prostriedkov pomocou platobnej karty.

Za to mu prvostupňový súd podľa § 219 ods. 1 Trestného zákona, § 41 ods. 1, § 38 ods. 4, § 36 písm. l), § 37 písm. h), písm. m) Trestného zákona uložil úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 roky.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona prvostupňový súd obvineného na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 62 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona obvinenému uložil aj trest zákazu pobytu v okrese Žilina vo výmere 2 roky.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku prvostupňový súd obvinenému uložil aj povinnosť nahradiť poškodenému H. X., nar. XX. H. XXXX v Ž., trvale bytom Y, ul. Y. č. XXX/XX, škodu vo výške 970,- eur.

Krajský súd v Žiline (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) rozhodujúc o odvolaniach prokurátora a obvineného H. S. proti uvedenému rozsudku prvostupňového súdu rozsudkom z 5. novembra 2019, sp. zn. 1To/65/2019, podľa § 321 ods. 1 písm. d), písm. e), ods. 3 Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o uloženom treste a spôsobe jeho výkonu a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku pri nezmenenom výroku o vine a výroku o náhrade škody obvinenému H. S. uložil podľa § 219 ods. 1 Trestného zákona, § 41 ods. 1, § 38 ods. 4, § 37 písm. h), písm. m) Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona krajský súd obvineného na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 62 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona obvinenému uložil aj trest zákazu pobytu v okrese Žilina vo výmere 2 roky.

Podľa § 319 Trestného poriadku krajský súd odvolanie obvineného H. S. ako nedôvodné zamietol.

II.

Dovolanie

a vyjadrenie k nemu

Proti citovanému rozsudku krajského súdu podal obvinený H. S. dovolanie prostredníctvom pre dovolacie konanie ustanoveného obhajcu JUDr. Martina Olosa písomným podaním z 19. apríla 2022, doručeným elektronicky so zaručeným elektronickým podpisom toho istého dňa, z dôvodov uvedených

v § 371 ods. 1 písm. c), písm. h), písm. i) Trestného poriadku.

Podané dovolanie odôvodnil obvinený tým, že je nesporné, že v Rakúskej republike bol právoplatne uznaný za vinného z trestného činu krádeže za skutky spáchané v období od 8. júla 2017 do 9. júla 2017. Predmetný trestný spis pritom obsahuje Osvedčenie podľa Rámcového rozhodnutia Rady č. 2008/909/SVV z 27. novembra 2008 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na rozsudky v trestných veciach, ktorými sa ukladajú tresty odňatia slobody alebo opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody na účely ich výkonu v Európskej únii, z ktorého podľa obvineného vyplýva, že rozsudkom Landesgericht Korneuburg z 22. augusta 2017, sp. zn. 505 Hv 80/2017k, bol právoplatne uznaný za vinného z trestného činu krádeže vlámaním, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 3 roky. Konajúce súdy teda o jeho právoplatnom odsúdení v členskom štáte Európskej únie mali vedomosť.

Obvinený v tejto súvislosti poukázal na § 7b ods. 2 Trestného zákona, ako aj na čl. 1, 2 a 3 rámcového rozhodnutia Rady č. 2008/675/SVV z 24. júla 2008 o zohľadňovaní odsúdení v členských štátoch Európskej únie v novom trestnom konaní a doplnil k tomu, že v zmysle § 7b ods. 2 Trestného zákona i tohto rámcového rozhodnutia boli konajúce súdy povinné zohľadniť právoplatné odsúdenia rakúskym súdom rovnako, ako keby bolo vydané súdom Slovenskej republiky. Konajúce súdy však toto jeho odsúdenie žiadnym spôsobom nezohľadnili, čo podľa obvineného spôsobuje nezákonnosť ich rozhodnutí. Ak by totiž došlo k zohľadneniu jeho odsúdenia rakúskym súdom, prichádzala by do úvahy kvalifikácia skutku ako pokračovacieho trestného činu, čo by malo za následok uloženie jedného trestu odňatia slobody a nie dvoch samostatných trestov v jeho neprospech. Skutok v predmetnej trestnej veci bol spáchaný 9. - 10. apríla 2017 a je podľa obvineného v podstate identický so skutkom z 8. - 9. júla 2017, pre ktorý bol uznaný za vinného v Rakúsku. Oba skutky tak mali byť podľa obvineného posúdené ako čiastkové útoky pokračovacieho trestného činu krádeže, pretože ich spája objektívna súvislosť v čase, spôsobe ich spáchania, ako aj v predmete útoku.

Za ďalšie pochybenie konajúcich súdov považoval obvinený aj to, že počas trestného stíhania bol vo výkone trestu v Rakúsku, teda nemohol fakticky vykonávať práva obvineného, pričom síce mal ustanoveného obhajcu, tento ho však žiadnym spôsobom nekontaktoval. O uvedenom pritom obvinený informoval orgány činné v trestnom konaní i súd, avšak nevykonali nápravu a neustanovili mu obhajcu. Obvinený taktiež nemal možnosť preštudovať spis po skončení vyšetrovania. Uvedeným konaním došlo podľa jeho názoru k porušeniu práva na obhajobu zásadným spôsobom.

V ďalšej časti podaného dovolania obvinený uviedol, že je nesporné, že v prípravnom konaní sa priznal k spáchaniu trestného činu a trestný čin úprimne oľutoval, pričom aj napomáhal orgánom činným v trestnom konaní pri objasňovaní trestnej činnosti i aktívnou účasťou na vyšetrovacích úkonoch, o čom svedčí obsah spisu. Obvinený je preto toho názoru, že mu mali byť priznané poľahčujúce okolnosti podľa § 36 písm. l), písm. n) Trestného zákona, avšak krajský súd sa s nimi nevysporiadal a nezohľadnil ich v napadnutom rozsudku, naopak, pričítal mu iba dve priťažujúce okolnosti a podľa § 38 ods. 4 Trestného zákona zvýšil dolnú hranicu zákonom stanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu. Napadnutý rozsudok preto obvinený považuje za nezákonný a v jeho neprospech vo vzťahu k výške aplikovanej trestnej sadzby.

Napokon obvinený namietol aj nesprávnu právnu kvalifikáciu predmetného skutku ako spáchaného v obydlí, hoci vozidlo poškodeného sa nachádzalo na pozemku, ktorý nebol oplotený, ale verejne prístupný, pričom Trestný zákon priznáva ochranu domu a pozemku len v tom prípade, ak sú preukázateľne uzavreté. Za danej situácie preto obvinený nemal byť uznaný za vinného z trestného činu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona ani za krádež spáchanú v obydlí.

S poukazom na uvedené obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací rozsudkom vyslovil porušenie zákona v príslušných ustanoveniach, zrušil rozsudok krajského súdu, ako aj jemu predchádzajúci rozsudok okresného súdu v celom rozsahu a vec vrátil okresnému súdu na nové prerokovanie a rozhodnutie.

K dovolaniu obvineného sa vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry Žilina (ďalej len „prokurátor“) písomným podaním z 18. mája 2022, v ktorom uviedol, že celé konanie prvostupňového i odvolacieho súdu považuje za zákonné a správne, plne v súlade so zákonom a bez porušenia práv obvineného. Prokurátor je toho názoru, že nie sú naplnené dôvody dovolania uvádzané obvineným, pretože nedošlo k porušeniu práva obvineného na obhajobu, dôkazy boli vykonané zákonným spôsobom a ich zhodnotenie zo strany súdu považuje prokurátor za objektívne. Rovnako tak aj uložený trest považuje prokurátor za zákonný.

Na základe uvedeného prokurátor navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie obvineného H. S. podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol, pretože je zrejmé, že nie sú naplnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku. Doplnil k tomu, že o jednom dovolaní obvineného s podobným odôvodnením už bolo v minulosti rozhodnuté uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31. marca 2021, sp. zn. 3 Tdo 4/2021, ktorým bolo dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietnuté.

K vyjadreniu prokurátora sa vyjadril obvinený H. S. prostredníctvom obhajcu písomným podaním z 30. júna 2022, v ktorom uviedol, že vo vyjadrení prokurátora absentuje vecný obsah, preto k nemu obvinený nemôže zaujať bližšie stanovisko. Tvrdenie prokurátora, že predchádzajúce dovolanie obvineného bolo odmietnuté, považuje obvinený za irelevantné, pretože dovolanie bolo odmietnuté, nie zamietnuté (v tejto súvislosti poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 13. novembra 2014, sp. zn. IV. ÚS 336/2012), pričom aktuálne podané dovolanie spočíva na odlišných, doposiaľ neuplatnených dovolacích námietkach.

III.

Konanie pred dovolacím súdom

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) dovolanie obvineného H. S. uznesením z 24. októbra 2023, sp. zn. 2 Tdo 64/2022, podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

V odôvodnení tohto uznesenia uviedol:

„Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Do rámca tohto dovolacieho dôvodu možno zaradiť dovoláciu námietku obvineného týkajúcu sa porušenia jeho práva na obhajobu zásadným spôsobom z dôvodu nemožnosti vykonávania práv obvineného a nemožnosti preštudovania si spisu.

K tomu sa žiada uviesť, že predmetnú dovoláciu námietku obvinený uplatnil už vo svojom predchádzajúcom dovolaní, ktoré bolo odmietnuté uznesením najvyššieho súdu z 31. marca 2021, sp. zn. 3 Tdo 4/2021, a v ktorom najvyšší súd okrem iného uviedol:

„Zo správ Policajného zboru (aj iných v rámci medzinárodnej spolupráce) vyplýva, že obvinený bol zadržaný a následne vo väzbe a výkone trestu odňatia slobody v Rakúskej republike v časovom rozsahu od 9. júla 2017 do 15. januára 2019.

Hoci obžaloba v posudzovanej veci na obvineného bola podaná 16. augusta 2017, na mieste je uviesť, že táto (aj spolu s trestným rozkazom, ktorý obvinený následne aj napadol odporom a výzvou v zmysle § 240 Trestného poriadku), bola obvinenému riadne poštou doručená dňa 2. februára 2018. V čase obmedzenia jeho osobnej slobody v Rakúskej republike bol obvinený zastúpený z tohto dôvodu mu ustanoveným obhajcom (JUDr. Jánom Mrázovským), počas tohto obdobia nebol v posudzovanom

trestnom konaní vykonaný akýkoľvek procesný úkon vyžadujúci osobnú prítomnosť obvineného, pričom od 17. júla 2018 do 29. marca 2019 práve pre neprítomnosť obvineného na účely posudzovaného trestného stíhania bolo súdom I. stupňa prerušené jeho trestné stíhanie.“

K uvedenému možno len doplniť, že obvinený vo vzťahu k tejto dovolacej námietke neuviedol žiadnu konkrétnu skutočnosť, ktorá by mala zakladať porušenie jeho práva na obhajobu v prípravnom konaní zásadným spôsobom. Naopak, v ďalšej časti dovolania, v rámci dovolacej námietky týkajúcej sa nepriznania poľahčujúcich okolností, poukazuje na svoje aktívne napomáhanie orgánom činným v trestnom konaní v prípravnom konaní, z čoho vyplýva, že obvinený mal možnosť byť prítomný pri vykonávaní úkonov prípravného konania a využívať svoje práva obvineného. Rovnako tak je z vyššie citovanej časti uznesenia najvyššieho súdu zrejmé, že obvinený bol vo väzbe v Rakúskej republike od 9. júla 2017, záverečné preštudovanie spisu sa uskutočnilo ešte 16. júna 2017 za prítomnosti obvineného (č. I. 99 vyšetrovacieho spisu), ktorý na ňom požiadal o konanie o dohode o vine a treste (čo napokon konštatoval aj prvostupňový súd na str. 6 rozsudku) a obžaloba v predmetnej veci bola podaná 16. augusta 2017. Obvinený teda v rámci prípravného konania nebol prítomný na území Slovenskej republiky v čase od preštudovania spisu podľa § 208 Trestného poriadku do podania obžaloby, pričom sám nešpecifikoval žiaden úkon, ktorý by sa v danom období uskutočnil a ktorého sa z dôvodu väzobného stíhania v Rakúskej republike nemohol zúčastniť ani inú skutočnosť napĺňajúcu dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Z tohto dôvodu možno konštatovať, že v predmetnej veci nedošlo k porušeniu práva obvineného na obhajobu a teda ani k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Do rámca tohto dovolacieho dôvodu možno podradiť dovolacie námietky obvineného týkajúce sa nezohľadnenia jeho predchádzajúceho odsúdenia v Rakúskej republike, nepriznania poľahčujúcich okolností podľa § 36 písm. l), písm. n) Trestného zákona a namietanej nesprávnej právnej kvalifikácie skutku ako spáchaného v obydlí.

K obvineným namietanému nezohľadneniu jeho predchádzajúceho odsúdenia v Rakúskej republike, s poukazom na ním uvádzanú možnosť posúdenia skutku ako pokračovacieho trestného činu, je potrebné uviesť, že posúdeniu skutku ako pokračovacieho trestného činu a uloženiu jedného trestu za trestný čin spáchaný v Rakúsku a na Slovensku bráni ustanovenie § 41 ods. 4 Trestného zákona, v zmysle ktorého „Ustanovenie odseku 3 sa nepoužije, ak predchádzajúci rozsudok bol vydaný súdom iného členského štátu Európskej únie.“ V zmysle § 41 ods. 3 Trestného zákona pritom „Ak súd odsudzuje páchatel'a za ďalší čiastkový útok, ktorý tvorí súčasť pokračovacieho trestného činu, za ktorého iný čiastkový útok bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok, ktorý už nadobudol právoplatnosť, zruší v rozsudku skorší výrok o vine o pokračovacom trestnom čine a trestných činoch spáchaných s ním v jednočinnom súbehu, celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú v uvedenom výroku o vine svoj podklad. Súd pri viazanosti skutkovými zisteniami v zrušenom rozsudku znova rozhodne o vine za pokračovací trestný čin vrátane nového čiastkového útoku, prípadne za trestné činy spáchané s ním v jednočinnom súbehu, ako aj o spoločnom treste za pokračovací trestný čin, ktorý nesmie byť miernejší než trest uložený skorším rozsudkom. Súd prípadne rozhodne tiež o nadväzujúcich výrokoch, ktoré majú podklad vo výroku o vine. Ak je ukladaný trest za viac trestných činov, ustanovenia odsekov 1 a 2, § 42 a § 43 sa použijú primerane.“

Ani obvineným uvádzané ustanovenie § 7b ods. 2 Trestného zákona a články rámcového rozhodnutia Rady č. 2008/675/SVV pritom výslovne neupravujú možnosť zrušenia rozsudku vydaného súdom jedného členského štátu Európskej únie súdom iného členského štátu Európskej únie. Naopak, článok 3 ods. 3 a ods. 4 tohto rámcového rozhodnutia výslovne hovoria o tom, že zohľadňovanie predchádzajúcich odsúdení v iných členských štátoch sa neuplatní, ak by to malo za následok ich

rušenie alebo revidovanie. Tak by tomu bolo aj v tomto prípade, pretože v prípade, ak by súd chcel ukladať spoločný trest za všetky čiastkové útoky pokračovacieho trestného činu (ako to v podstate navrhoval obvinený v podanom dovolaní), musel by podľa § 41 ods. 3 Trestného zákona zrušiť skorší výrok o vine, celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú v uvedenom výroku o vine svoj podklad. Inými slovami, slovenský súd by musel pri svojom rozhodovaní zrušiť rozsudok súdu iného členského štátu Európskej únie, v tomto prípade Rakúska, čo by však bolo neprípustným zásahom jedného štátu do právomoci a jurisdikcie iného štátu. Možno preto uzavrieť, že z obvineným uvádzaného zohľadňovania odsúdení súdmi iných členských štátov je Trestným zákonom i rámcovým rozhodnutím vylúčené rušenie alebo revidovanie týchto odsúdení. Z tohto dôvodu postupovali konajúce sudy správne, keď obvinenému ukladali samostatný trest za skutok spáchaný na území Slovenskej republiky, pretože v ich kompetencii nebolo zrušiť rozhodnutie vydané súdom iného členského štátu.

K obvineným namietanému nepriznaniu poľahčujúcich okolností podľa § 36 písm. l), písm. n) Trestného zákona sa žiada v prvom rade poukázať na znenie § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, v zmysle ktorého tento dovolací dôvod napĺňa iba založenie rozhodnutia na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia, nie jeho nesprávnom nepoužití.

Nad rámec toho sa žiada doplniť, že s nepriznaním poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. l) Trestného zákona sa dostatočným spôsobom vysporiadal krajský súd na str. 5 napadnutého rozsudku, keď uviedol:

„Nový argument obžalovaného, v zmysle ktorého sa stíhaných trestných činov nedopustil a tieto mala spáchať nestotožnená osoba, druhostupňový súd vyhodnotil ako účelový a v snahe zbaviť sa trestnej zodpovednosti. V prípravnom konaní, ako aj v konaní na okresnom súde nebol produkovaný žiadny dôkaz, ktorý by čo i len v najmenšej miere spochybnil trestnú zodpovednosť obžalovaného za stíhané trestné činy. Obžalovaný sa dobrovoľne po zákonomnom poučení k spáchaniu skutku priznal a tento oľutoval. Z tohto dôvodu okresný súd pri ukladaní trestu obžalovanému správne aplikoval poľahčujúcu okolnosť uvedenú v § 36 písm. l) Trestného zákona. V odvolacom konaní obžalovaný svoju vinu poprel a naopak, uviedol, že stíhaných trestných činov sa nedopustil. Za situácie, že krajský súd nemal pochybnosti o jeho vine, túto skutočnosť bol nútený zohľadniť pri ukladaní trestu, a to tak, že obžalovanému uložil trest za prevažujúceho pomeru priťažujúcich okolností podľa § 38 ods. 4 Trestného zákona.“

Z uvedeného je zrejmé, že ani táto dovolacia námietka obvineného nenapĺňa dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Napokon, k dovolacej námietke obvineného týkajúcej sa nesprávnej právnej kvalifikácie skutku ako spáchaného v obydlí sa žiada uviesť, že zo zisteného skutkového stavu (ktorého správnosť a úplnosť dovolací súd v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, časť vety za bodkočiarkou nemôže skúmať a meniť), vyjadreného v skutkovej vete napadnutého rozsudku krajského súdu vyplýva, že obvinený vošiel cez neuzamknuté dvere do rodinného domu, odkiaľ v chodbovej časti domu z parapetnej dosky zobral pánsku čiernu peňaženku s dokladmi vystavenými na poškodeného, ako aj platobnou kartou, ďalšími zľavovými kartami a finančnou hotovosťou. Podľa § 122 ods. 5 Trestného zákona trestný čin je spáchaný v obydlí, ak je spáchaný v dome alebo byte iného alebo v iných priestoroch slúžiacich na bývanie vrátane priestorov a pozemkov k nim patriacich, ak sú ako súčasť obydla uzavreté. Z vyššie uvedenej časti skutkovej vety rozsudku v predmetnej veci je pritom nepochybné, že obvinený sa dopustil prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona, keďže neoprávnene vnikol do obydla iného. Pokiaľ ide o ním namietanú právnu kvalifikáciu trestného činu krádeže spáchanej v obydlí, k tomu sa žiada uviesť len toľko, že za takto právne kvalifikovaný trestný čin obvinený nebol uznaný za vinného, keďže ako je z rozsudku prvostupňového súdu zrejmé, obvinený bol uznaný za vinného z prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 Trestného zákona a ďalších trestných činov, avšak s výnimkou prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona žiaden trestný čin neobsahoval v rámci právnej kvalifikácie aj spáchanie trestného činu v obydlí. Napokon, k obvineným uvádzanému vozidlu (vo vzťahu ku ktorému sa obvinený zrejme snažil preukázať spáchanie trestného činu namiesto domu poškodeného) sa žiada uviesť, že ide o námietku

skutkovú, týkajúcu sa posudzovania správnosti a úplnosti zisteného skutku, ktorý však dovolací súd podľa § 371 ods. 1 písm. i) časť vety za bodkočiarkou Trestného poriadku nemôže skúmať a meniť.

Vychádzajúc z uvedeného možno uzavrieť, že ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku v predmetnej veci naplnený nebol.

Napokon, vo vzťahu k obvineným označenému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku treba vo všeobecnej rovine uviesť, že v jeho rámci nemožno namietat neprimeranosť uloženého trestu, ale výlučne iba to, že trest bol uložený mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa. Hoci obvinený tento dovolací dôvod uplatnil, do jeho rámca nespadá žiadna z v dovolaní uvádzaných dovolacích námietok, ktorými sa dovolací súd zaoberal v rámci dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. i) Trestného poriadku.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že v predmetnej veci nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku a z tohto dôvodu dovolanie obvineného H. S. na neverejnom zasadnutí podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.“

Proti tomuto uzneseniu najvyššieho súdu podal obvinený H. S. ústavnú sťažnosť, o ktorej Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) rozhodol nálezom z 26. marca 2025, sp. zn. II. ÚS 667/2024, ktorým vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa H. S. na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Ústavný súd ďalej zrušil uznesenie najvyššieho súdu z 24. októbra 2023, sp. zn. 2 Tdo 64/2022, priznal sťažovateľovi náhradu trov konania a vo zvyšnej časti jeho ústavnej sťažnosti nevyhovel.

V odôvodnení nálezu ústavný súd uviedol:

„13. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie práva na obhajobu, ústavný súd sa zaoberal pravdivosťou závažného tvrdenia sťažovateľa, že mu nebolo umožnené nahliadať do vyšetrovacieho spisu a zúčastňovať sa na vyšetrovacích úkonoch. Podľa tvrdení sťažovateľa mal o uvedených skutočnostiach a neplnení si základných povinností obhajcu informovať orgány činné v trestnom konaní a súd, ktoré však nevykonali nápravu a neustanovili mu iného obhajcu ex offio a ani neurobili žiadne iné opatrenia na zabezpečenie reálneho výkonu obhajoby.

14. K uvedeným tvrdeniam sťažovateľa ústavný súd uvádza, že z obsahu vyšetrovacieho a súdneho spisu vyplýva, že sťažovateľ bol vo výkone trestu odňatia slobody v Rakúskej republike od 9. júla 2017 do 15. januára 2019. Obžaloba spolu s trestným rozkazom mu boli riadne doručené 2. februára 2018. V čase výkonu trestu odňatia slobody v Rakúskej republike mal sťažovateľ ustanoveného obhajcu ex offio, pričom počas celého tohto obdobia nevykonali orgány činné v trestnom konaní ani súd žiaden úkon, ktorého by sa mal sťažovateľ zúčastniť. Dôležitým je aj fakt, že v období od 17. júla 2018 do 29. marca 2019 bolo trestné stíhanie súdom prvého stupňa práve pre neprítomnosť sťažovateľa prerušené. Ústavný súd preskúmaním vyšetrovacieho a súdneho spisu nezistil, aby sa v nich nachádzala akákoľvek žiadosť sťažovateľa adresovaná súdu alebo orgánom činným v trestnom konaní na účely vykonania potrebného opatrenia z dôvodu porušovania práv sťažovateľa na obhajobu. Takýto dôkaz ani sťažovateľ nepredložil. Rovnako ústavný súd poznamenáva, že vo vyšetrovacom spise sa nachádza záznam o preštudovaní vyšetrovacieho spisu zo 16. júna 2017, ktorého sa sťažovateľ osobne zúčastnil, o čom svedčí vlastnoručný podpis sťažovateľa na predmetnom zázname. Na margo uvedeného ústavný súd dodáva, že o možnosti preštudovania si vyšetrovacieho spisu bol sťažovateľ pôvodne vyzoomený 29. mája 2017, pričom 12. júna 2017 telefonicky požiadal vyšetrovateľa o zmenu termínu tohto úkonu na 16. jún 2017 z dôvodu pracovných povinností, čomu vyšetrovateľ vyhovel. Uvedené skutočnosti vyplývajú zo záznamu o preštudovaní vyšetrovacieho spisu zo 16. júna 2017, ktorý je obsahom vyšetrovacieho spisu.

15. Ústavný súd je toho názoru, že najvyšší súd sa s námietkou sťažovateľa o porušení práva na obhajobu dostatočne vysporiadal a v tomto smere je rozhodnutie najvyššieho súdu ústavne konformné, nemajúce znaky arbitrárnosti. Najvyšší súd sa tvrdením sťažovateľa o porušení jeho práva na obhajobu,

ku ktorému malo dôjsť nemožnosťou vykonávania práv obvineného a nemožnosťou preštudovania vyšetrovacieho spisu, zaoberal na s. 7 napádaného uznesenia, kde okrem iného poukázal na svoje skoršie rozhodnutie, ktorým rozhodoval o rovnakej skoršej dovolacej námietke sťažovateľa.

16. Vzhľadom na to, že argumentačné línie naznačujúce porušenie práva na obhajobu neboli spôsobilé viesť k vysloveniu porušenia základného práva sťažovateľa na obhajobu v zmysle čl. 50 ods. 3 ústavy a práva sťažovateľa zaručeného čl. 6 ods. 3 písm. c) dohovoru, ústavný súd ústavnej sťažnosti sťažovateľa v tejto časti nevyhovel. Obdobne ústavný súd nevyhovel ústavnej sťažnosti v časti namietaného porušenia práva podľa čl. 49 ústavy. Označený článok je ústavným princípom, ktorý umožňuje len zákonodarcovi, aby ustanovil, ktoré konanie je trestným činom a aký trest, prípadne ujmy na právach alebo majetku možno uložiť za jeho spáchanie (bod 4 výroku tohto nálezu).

17. K sťažnostnej námietke sťažovateľa o tom, že všeobecnými súdmi nebolo zohľadnené jeho skoršie odsúdenie rakúskym súdom, ústavný súd uvádza, že je nesporné, že trestný spis na č. l. 160 a nasl. obsahuje osvedčenie podľa rámcového rozhodnutia, z ktorého vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Landesgericht Korneuburg sp. zn. 505 Hv 80/2017k z 22. augusta 2017 právoplatne uznaný vinným zo spáchania trestného činu krádeže vlámaním, za čo mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 3 rokov.

18. Podľa § 7b ods. 2 Trestného zákona „Právoplatné odsúdenie súdom iného členského štátu Európskej únie v trestnom konaní sa na účely trestného konania zohľadní rovnako, ako keby bolo vydané súdom Slovenskej republiky, ak bolo vydané pre čin trestný aj podľa právneho poriadku Slovenskej republiky.“.

19. Na uvedené odsúdenie je nutné v zmysle a za podmienok uvedených v § 7b ods. 2 Trestného zákona pre účely trestného konania v tejto veci, a teda i pre účely rozhodnutia o druhu a výške trestu prihliadať rovnako, ako keby bolo vydané súdom Slovenskej republiky.

20. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti zdôrazňuje nezohľadnenie svojho odsúdenia v Rakúskej republike už rozhodnutiami okresného súdu, krajského súdu a napokon aj napadnutým uznesením najvyššieho súdu. Ústavný súd dáva sťažovateľovi za pravdu, že z odôvodnenia rozhodnutí okresného súdu aj krajského súdu nevyplýva, že by súdy pri ukladaní trestu a najmä určovaní výmery trestu predchádzajúce odsúdenie sťažovateľa zohľadnili. Dané odsúdenie spomína okresný súd len okrajovo v súvislosti s určením stupňa stráženia v rámci výkonu trestu odňatia slobody. Nemožno poprieť, že sťažovateľ v dovolaní skutočnosť nezohľadnenia predchádzajúceho odsúdenia okresným súdom aj krajským súdom namietal, pričom najvyšší súd sa touto otázkou nezaoberal komplexne, a to z hľadiska povinnosti všeobecného súdu rozhodujúceho o uložení trestu a jeho výmere prihliadať na všetky okolnosti veci, a tým individualizovať druh a výmeru trestu v zmysle noriem Trestného zákona.

21. Vo vzťahu k tejto námietke sťažovateľa je potrebné uviesť, že ústavný súd akceptuje a opätovne potvrdzuje, že všeobecný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpovede na všetky otázky účastníka konania, musí sa však vysporiadať s tou argumentáciou, ktorá je pre prebiehajúce konanie právne relevantná alebo má pre prebiehajúce konanie podstatný význam (m. m. napr. I. ÚS 241/07, I. ÚS 155/2021, III. ÚS 196/09).

22. Novelizáciou Trestného zákona zákonom č. 397/2015 Z. z. bola, čo sa týka obsahu § 7b Trestného zákona, vykonaná transpozícia rámcového rozhodnutia Rady 2008/675/SVV z 24. júla 2008 o zohľadňovaní odsúdení v členských štátoch Európskej únie v novom trestnom konaní. Cieľom uvedeného rámcového rozhodnutia je v novom trestnom konaní zohľadniť právoplatné odsúdenia súdmi iných členských štátov Európskej únie v trestnom konaní tým, že sa im priznajú rovnaké právne účinky, ako majú predchádzajúce vnútroštátne odsúdenia, kde právne účinky rozhodnutí v trestných veciach vydaných súdmi iného členského štátu Európskej únie sú viazané na účely trestného konania.

23. Účel trestného konania podľa právneho poriadku Slovenskej republiky vyplýva z § 1 Trestného poriadku, podľa ktorého: „Trestný poriadok upravuje postup orgánov činných v trestnom konaní a súdov tak, aby trestné činy boli náležite zistené, ich páchatelia boli podľa zákona spravodlivo potrestaní a výnosy z trestnej činnosti boli odňaté, pričom treba rešpektovať základné práva a slobody fyzických osôb a právnických osôb.“

24. Z uvedeného vyplýva, že odsúdenie súdom iného členského štátu Európskej únie, pokiaľ ide o odsúdenie za čin, ktorý je trestný i podľa právneho poriadku Slovenskej republiky, sa na účely trestného konania, ktorého jedným z účelov je aj podľa zákona spravodlivé potrestanie páchatel'a trestného činu, teda uloženie príslušného druhu a výšky trestu podľa všetkých ustanovení Trestného zákona, ktoré v konkrétnom jednotlivom prípade je potrebné zohľadniť a použiť (t. j. aj čo sa týka sprísnenej trestnej

sankcie v prípadoch určitých trestných činov s ohľadom na recidívu ich páchania zo strany páchatelia), zohľadní rovnako, ako keby išlo o odsúdenie súdom Slovenskej republiky.

25. Na základe uvedených skutočností preto musí súd rozhodujúci o ďalšom treste za iný trestný čin pri rozhodovaní o výmere a druhu trestu prihliadať i na už uvedené odsúdenie sťažovateľa v Rakúskej republike.

26. Ústavný súd k tejto časti sťažnostnej argumentácie uzatvára, že preskúmaním odôvodnenia napadnutého uznesenia v spojení s odôvodnením rozhodnutí okresného súdu a krajského súdu, ktoré tvoria jeden celok, dospel k záveru, že všeobecné súdy sa v okolnostiach preskúmvanej veci nezaoberali možnosťou zohľadnenia predchádzajúceho odsúdenia sťažovateľa dostatočným spôsobom. Z uvedeného dôvodu musel ústavný súd priznať tejto sťažnostnej námietke ústavnoprávnu relevanciu. Tak, ako sám sťažovateľ uviedol, nežiadal zrušiť a ani revidovať rozhodnutie rakúskeho súdu. Slovenské súdy však v každom prípade mali jasnú povinnosť zahraničné odsúdenie zohľadniť, k čomu však vôbec nedošlo. Najvyšší súd síce zaujal stanovisko k nemožnosti uloženia súhrnného a spoločného trestu, žiadnym spôsobom sa však nevysporiadal so skutočnosťou, že predchádzajúce odsúdenie sťažovateľa bolo okresným súdom pri ukladaní trestu a určovaní jeho výmery absolútne opomenuté. Je ústavne neakceptovateľné, aby súd pri ukladaní trestu žiadnym spôsobom nezohľadnil skoršie právoplatné odsúdenie rakúskym súdom, ako aj už celý vykonaný trest v Rakúskej republike vo výmere 3 rokov. Ako sťažovateľ uviedol, trest vo výmere 5 rokov, ktorý mu bol následne uložený slovenským súdom, by sa mohol javiť nielen ako nezákonný, ale i neprimerane prísny a zjavne nenapĺňajúci účel trestu. Uloženie a vykonanie trestov za majetkovú trestnú činnosť uvedenej povahy spolu v trvaní 8 rokov (3 + 5) je ústavne neakceptovateľné a v porovnaní so súdnou praxou v obdobných trestných veciach, ako aj ostatnou novelou Trestného zákona neprípustné.

27. Z týchto dôvodov je potrebné napadnuté uznesenie kvalifikovať ako arbitrárne (m. m. napr. I. ÚS 250/2014, III. ÚS 582/2021, III. ÚS 625/2022), pretože ním došlo k porušeniu sťažovateľom označeného základného práva podľa ústavy a práva podľa dohovoru.

28. S prihliadnutím na uvedené závery ústavnému súdu neostalo nič iné, len napadnuté uznesenie podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a § 133 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov zrušiť.“

Po doručení nálezu ústavného súdu najvyšší súd ako súd dovolací v súlade s § 362b ods. 1 Trestného poriadku pokračoval v konaní o dovolaní obvineného H. S. (a to i napriek skutočnosti, že ústavný súd zrejme opomenul okrem zrušenia uznesenia najvyššieho súdu rozhodnúť aj o vrátení veci najvyššiemu súdu na ďalšie konanie) a súc viazaný ústavným súdom vysloveným právnym názorom vec opätovne posúdil, avšak iba v rozsahu vymedzenom dôvodmi, ktoré viedli k zrušeniu jeho predchádzajúceho rozhodnutia (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 45, roč. 2017).

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

V rámci tohto dovolacieho dôvodu sa najvyšší súd opätovne zaoberal dovolacou námietkou obvineného týkajúcou sa nezohľadnenia jeho predchádzajúceho odsúdenia v Rakúskej republike. Zotrváva pritom na v zrušenom uznesení vyslovenom závere o tom, že posúdeniu skutku ako pokračovacieho trestného činu a uloženiu jedného trestu za trestný čin spáchaný v Rakúsku a na Slovensku bráni ustanovenie § 41 ods. 4 Trestného zákona a rovnako tak uloženiu súhrnného trestu za trestný čin spáchaný v Rakúsku a na Slovensku bráni ustanovenie § 42 ods. 3 Trestného zákona. V zmysle vysloveného právneho názoru ústavného súdu je však potrebné vysloviť porušenie zákona napadnutým rozsudkom krajského súdu v § 7b ods. 2 a § 34 ods. 4 Trestného zákona.

Podľa § 7b ods. 2 Trestného zákona právoplatné odsúdenie súdom iného členského štátu Európskej únie v trestnom konaní sa na účely trestného konania zohľadní rovnako, ako keby bolo vydané súdom Slovenskej republiky, ak bolo vydané pre čin trestný aj podľa právneho poriadku Slovenskej republiky.

Podľa § 34 ods. 4 Trestného zákona v znení účinnom od 6. augusta 2024 pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy, na jeho správanie po spáchaní trestného činu, najmä na jeho úsilie o náhradu škody a odstránenie škodlivého následku trestného činu a na úsilie páchatel'a o dosiahnutie urovnania s poškodeným, ako aj na dobu, ktorá uplynula od spáchania trestného činu. Súd pri určovaní druhu trestu a jeho výmery prihliadne aj na to, že páchatel' trestného činu získal alebo sa snažil získať trestným činom majetkový prospech; ak tomu nebránia majetkové alebo osobné pomery páchatel'a alebo to nebude na ujmu náhrady škody alebo odstránenia škodlivého následku trestného činu, uloží mu s prihliadnutím na výšku tohto majetkového prospechu niektorý trest, ktorým ho postihne na majetku, a to buď ako samostatný trest alebo popri inom treste, pričom zväži najmä uloženie peňažného trestu. Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery za trestné činy podľa § 213, § 233, § 237, § 254, § 261, § 262, § 266, § 276 ods. 4, § 277 ods. 4, § 277a ods. 3, § 326, § 330 a 334, ktorých spáchaním dochádza k poškodzovaniu finančných záujmov Európskej únie súd prihliada aj na to, aby trest zabezpečil ochranu finančných záujmov Európskej únie. Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne aj na práva a právom chránené záujmy osôb poškodených trestným činom, ako aj osôb, ktoré boli dotknuté škodlivým následkom trestného činu.

V súlade s vysloveným právnym názorom ústavného súdu bude povinnosťou krajského súdu pri opätovnom rozhodovaní o výške trestu zohľadniť aj predchádzajúce odsúdenie obvineného v Rakúskej republike, nie však v rámci ukladania spoločného alebo súhrnného trestu, ale v rámci určovania výmery trestu v zmysle § 34 ods. 4 Trestného zákona. Uvedeným sa dosiahne nielen súlad s § 7b ods. 2 Trestného zákona, ale aj zrovnoprávenie prípadov, v ktorých by obvinenému v prípade spáchania trestného činu na území Slovenskej republiky mohol byť ukladaný spoločný alebo súhrnný trest a tými, pri ktorých takýto postup nie je možný z dôvodu spáchania trestného činu v inom členskom štáte Európskej únie.

Z uvedeného dôvodu preto najvyšší súd vyslovil porušenie zákona napadnutým rozsudkom krajského súdu vo vyššie uvedených ustanoveniach, zrušil napadnutý rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol. Nebolo pritom možné postupovať podľa § 371 ods. 5 Trestného zákona (v zmysle ktorého „Dôvody podľa odseku 1 písm. i) a podľa odseku 3 nemožno použiť, ak zistené porušenie zákona zásadne neovplyvnilo postavenie obvineného.“), pretože pri opätovnom ukladaní trestu obvinenému za súčasného zohľadnenia odsúdenia rakúskym súdom mu bude ukladaný trest v nižšej výmere ako predchádzajúcim rozsudkom krajského súdu. Zistené porušenie zákona teda zásadne ovplyvnilo postavenie obvineného.

Podľa § 380 ods. 2 Trestného poriadku ak sa vykonáva na obvinenom trest odňatia slobody uložený mu pôvodným rozsudkom a dovolací súd na dovolanie výrok o tomto treste zruší, rozhodne súčasne o väzbe.

Nakoľko obvinený H. S. ku dňu rozhodovania najvyššieho súdu nevykonáva trest odňatia slobody v predmetnej veci (tento má podľa lustrácie v ZVJS vykonaný 16. júna 2025), najvyšší súd nemal dôvod rozhodovať o jeho väzbe v zmysle § 380 ods. 2 Trestného poriadku.

Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.